

лупата, отдето царкинята взела златното сърдце.

— Защо ни водишь тука? — попиталъ ядосано младиятъ царь.

Разказала му царкинята всичко. Казала му и за обещанието си да даде сърдцето си вмѣсто златното сърдце.

— Какъ! — извикалъ гнѣвно младиятъ царь. — Кой смѣе да погуби най-добрата жена на свѣта? Азъ ще го убия! — и той изтеглилъ мечъ си.

— О, скрий мечъ! — извикала съ болка царицата. — Нима ти си все сжщиятъ?

Засрамиль се царьтъ. Скриль мечъ.

— Прости ми! — казалъ. — Отъ днесъ вече моята ржка кръвь нѣма да пролива! А ако нѣкой трѣбва да остави тукъ сърдцето си, ще оставя азъ своето!

Но щомъ изрекълъ тия думи, чуль се подземниятъ гласъ:

— Младий царю, обичьта е по-силна отъ мечъ. Това, което ти не можа да направишь съ мечъ си, направи съ обичьта си. Ти си най-щастливиятъ човѣкъ, защото имашъ най-добрата жена на свѣта. Не златното сърдце, а нейното сърдце те спаси!

И предъ смаянитѣ очи на царя и на жена му се появила златна колесница. Въ нея билъ впрегнатъ хвъркатиятъ конь. Качили се тѣ и се върнали въ царството си. И отъ тогава нѣмало по-щастлива страна отъ тѣхната.

БЕДНИЯТЪ КОЛАРЪ

приказка отъ *Тодоръ Харманджиевъ*

Живѣлъ въ малка колиба бедень човѣкъ съ жена си. Тѣ живѣли оскъдно, сами срѣдъ цѣлата долина, но били доволни и никога се не оплаквали. Мжжътъ правѣлъ коли и ги продавалъ. Паритѣ, които спечелвалъ, скжтвалъ на страна. Върѣдъ долината се издигалъ въковень джбъ. Цѣлата долина, заедно съ джба, били на единъ богатъ земевладѣлецъ.

Единъ день съ скжтанитѣ пари бедниятъ човѣкъ купилъ джба. Помислилъ си радостно той, колко коли ще излѣзатъ отъ такъвъ голѣмъ джбъ. А, при

Франсуа Фламанъ

Св. Богородица плаче

това, отъ клонитѣ и трескитѣ ще се грѣятъ цѣла зима.

Дошла есенята. Оголѣли горитѣ. Една сутринъ той изгледалъ джба. Жаль му станало да го сѣче. Такъвъ голѣмъ и хубавъ джбъ! Но какво да се прави? Наближавала вече зимата.

Отишълъ той рано съ брадвата при джба. Току що замахналъ — дървото се обадило:

— Не ме сѣчи, добри човѣче! Азъ давамъ подслонъ на хиляди птици, когато въ околнитѣ гори и поля забѣснѣе бурята. Тѣ се криятъ въ моитѣ клони. А следъ като премине бурята, пѣятъ и приспиватъ децата на бедняцитѣ въ полята и долинитѣ.

Домилѣло на бедния човѣчецъ. Много обичалъ той децата, а самъ нѣмалъ дете. Помислилъ си, колко би било хубаво да си има и той дете иптицитѣ да го приспиватъ, когато той и жена му работятъ.

И той се върналъ въ кжши съ празни ржце.